

GŁOS POLSKI

TYGODNIK UCHODŹSTWA POLSKIEGO W AFRYCE.

Registered at the G.P.O. as a newspaper.

Nr. 14-(27)-Rok II-gi

14 KWIETNIA 1946 r.

CENA 50 cnt.

Moskwa zamierza "organizowac" Polonie Zagraniczna

Z Warszawy nadeszły ostatnio bardzo ściśle i poufne wiadomości na temat zamiarów włączenia Polonii zagranicznej do - sowieckiego systemu wpływów, budowanego w krajach anglo-saskich, oraz innych, leżących poza strefą bezpośredniego oddziaływania Rosji.

Ministerstwa spraw zagranicznych "rządów" Polski, Czechosłowacji, Węgier, Rumunii, Jugosławii i Bulgarii, a także sowieckich republik Ukrainy i Białorusi, otrzymały z Moskwy poufne instrukcje, aby zainteresowały się możliwościami oddziaływania na rzecz wspólnych interesów politycznych za pośrednictwem grup emigracyjnych zwłaszcza tych, które żyją w krajach anglosaskich. Równocześnie komunistyczni ministrowie, oraz działający w łonie tych rządów agenci komunistyczni otrzymali polecenie, aby w tej akcji stosowali się ściśle do instrukcji, jakie nadchodzić będą z Moskwy, oraz aby uczynili wszystko celem zapewnienia wpływu partii komunistycznej w emigracyjnych skupieniach, zwłaszcza we Francji, Stanach Zjednoczonych i krajach Imperium Brytyjskiego.

Instrukcja ta głosi następnie, że Związkowi Radzieckiemu i "demokratycznym" krajom Europy środkowo-wschodniej szczególnie zależy na tym, aby mieć sojuszników w emigracyjnych skupieniach Czechów, Słowaków, Serbow, Ukraińców i innych narodów środkowo-europejskich. Zadaniem tych sojuszników ma być walka o interesy i "ideale", reprezentowane przez Związek Sowiecki, przygotowanie planowe wewnętrzniego rozkładu krajów w których żyją, oraz zajmowanie pozycji do

ataku na wypadek jakiegokolwiek konfliktu między Związkiem Sowieckim a krajami anglo-saskimi, Francja, Brazylia i Argentyna.

Instrukcja wyznacza również szereg zadań na chwilę obecną jak, obrona obecnej polityki sowieckiej, usprawiedliwianie wszelkich aktów politycznych Rosji, a wreszcie wywiad wszelkiego rodzaju na rzecz Związku Sowieckiego.

Na podstawie tych instrukcji rząd warszawski, pozostający pod kierownictwem agentów Kominternu Bieruta, Osobki, Gomolki, Minca, "tow" Modzelewskiego i innych, powziął ostatnio szereg decyzji, które szczególnie zainteresują Polonie we wszystkich krajach. W decyzjach tych, w których szczególnie energiczny udział wziął p. Lange, "ambasador" polski w Waszyngtonie, wyznaczono Polonii rolę tak ważną w planach "rządu warszawskiego," że winna się ona dołączyć w tym zorientować.

Na wykonawcę planu został wyznaczony p. Modzelewski, wice-minister spraw zagranicznych, znany komunistą i agent sowiecki. Do pomocy dodano mu kilku członków Polskiej Partii Robotniczej, zajmujących wybitniejsze stanowiska w tak zwanym "Społecznym życiu Polski". Ludzie ci mają za zadanie maskować wobec zagranicy fakt, że cała akcja kontaktów z Polonią jest kierowana przez Moskwę i warszawskie "ministerstwo spraw zagranicznych". Mają być "społecznym parawanem", dla nowej gry komunistycznej. W przyszłości wachlarz społeczny ludzi "odbudowujących k o n t a k t y z Polonią" tak nazywa się to w okółniku warszawskim do konsularnych i dyplomatycznych placow-

wek rządu—zostanie znacznie rozszerzony i objąć ma przedstawicieli polskiego życia politycznego, i społecznego w przełożeniu na język rzeczywistości znaczy to, że szereg dobrych i uczciwych Polaków zostanie w przyszłości zmuszonych do złożenia swych podpisów pod takimi czy innymi apelami, skierowanymi do Polonii.

Pan Modzelewski polecił więc placówkom konsularnym i dyplomatycznym "rządu warszawskiego", aby w najbliższym okresie przygotowały grunt do nawiązania współpracy czynników warszawskich z Polonią. W krajach gdzie to jest możliwe, polecono, aby życie polskich ośrodków emigracyjnych zostało wprost opanowane przez "czynniki prawdziwie demokratyczne" (czytaj: przez komunistów), pozostające do dyspozycji rządu. Odnosi się to przede wszystkim do Francji i Belgii. Odnosnie tych krajów zalecono metodę "rozbijania" istniejących polskich organizacji patriotycznych, katolickich i wszelkich innych, które stoja na stanowisku niepodległości Polski. Z drugiej strony, jeśli to będzie potrzebne, p. Modzelewski zaleca agentom warszawskim dyskretnie wchodzić do tych organizacji, aby je powoli opanować i zjednać członków dla "rządu warszawskiego."

Inna taktyka polecono stosować w skupieniach Polonii Amerykańskiej i w krajach Imperium Brytyjskiego. Jakkolwiek w czasie swego pobytu w Warszawie, na jednym z posiedzeń ministrów warszawskich, "ambasador" Lange stwierdził, że Polonia Amerykańska, jest na najlepszej drodze do uznania rządu Bieruta, to jednak wskazówki p. Modzelewskiego, widocznie przezorniejszego idą w innym kierunku.

Stwierdzają one mianowicie, że w Polsce Stanów Zjednoczonych, Kanady, Brazylii i Argentyny opanować należy stopniowo, działając bardzo ostrożnie i systematycznie. P. Modzelewski zaleca więc:

- zdobywanie maksymalnej liczby zwolenników dla rządu warszawskiego, wszelkimi dostępnymi sposobami jak: rozdawanie posad w konsulatach i innych urzędach, stosunki towarzyskie z posłami i konsulami, względnie, gdzie trzeba - placenie za "współpracę". Znamienne jest wskazanie instrukcji, że przy zjednywaniu Polonii należy wykorzystywać autorytet p. Mikołajczyka;

- operowanie w reakcji hasłami skrajnie patriotycznymi, polskimi, a nawet nacjonalistycznymi. Ubieranie akcji komunistycznej w takie formy, do jakich Polonia jest przyzwyczajona;

- operowanie hasłami religijnymi i wykorzystanie przywiązania Polonii do religii rzymsko-katolickiej. W planie opanowania Polonii p. Modzelewski szczególnie silny nacisk kładzie na konieczność uzyskania wpływow w polskich parafiach rzymsko-katolickich, jako mających duże znaczenie w życiu Polonii;

- powolne wchodzenie do prasy

polskiej w skupieniach Polonii, przyczym ma być zaniechana metoda tworzenia nowych pism, względnie utrzymywania pism wyraźnie komunistycznych. Ważniejsze jest, aby w istniejących pismach Polonii pojawiały się artykuły zgodne z ideologią "Rządu Jedności Narodowej," niż aby nowe pisma z trudem torowały sobie drogę. To samo dotyczy radia;

- infiltracja do życia gospodarczego, kulturalnego i zawodowego Polonii aż do polskich organizacji młodzieży.

Dla realizacji tych celów przy konsulatach i poselstwach tworzone są stanowiska referentów politycznych dla spraw Polonii. Referentami tymi są zawsze członkowie partii komunistycznej, przeszkalani na specjalnych kursach, wzorowanych na sowieckich szkołach "politruków". Referenci mają polecenie działać bardzo ostrożnie, za wszelką cenę zdobywać zaufanie Polonii, nie wyjawiać, ani swej roli ani swego prawdziwego oblicza. W miarę jak życie Polonii przechodzić będzie pod wpływem komunistów, jej dzisiejsze formy organizacyjne mają być likwidowane i osłabiane. Po tym zaś etapie wylaniłaby się nowa organizacja,

które nadałaby życiu Polonii oblicze pro-komunistyczne i pro-sowieckie. Dla realizacji tych zamierzeń od strony kraju p. Modzelewski postanowił powołać do życia "Światowy Związek Polaków z Zagranicy". Nie będzie on miał oczywiście nic wspólnego z powołanym na przedwojennych Zjazdach Polaków z Zagranicy Związkiem, którego władze pochodzą z wolnych wyborów Polonii, dokonanych w wolnej, niepodległej Polsce. Ten nowy związek będzie mianowany, a skład jego władz - uzgodniony z centralą moskiewską. Związek ma otrzymać poważne środki pieniężne, aby przy ich pomocy usunąć wpływ prawdziwego "Światowego Związku" i aby opanować drogi wszystkich przyszłych kontaktów Polonii z Polską.

Takie są plany p. Modzelewskiego, z którymi Polonia wszystkich krajów spotkała się już lub spotka w niedługim czasie. Są to plany dyktowane z Moskwy, mające na celu interesy Związku Sowieckiego. Mają one wprzeczyć systemowi oddziaływania na świat. Mają dopomagać w utrwaleniu wpływu komunizmu i Rosji.

Polonia zagraniczna musi sobie te fakty dobrze uzmysłowić!

Tragiczny bilans rządów p. Bieruta

Sytuacja żywnościowa w Polsce pogarsza się dosłownie z godziny na godzinę. W ubiegłym tygodniu zakończyła w Londynie swe obrady Konferencja Żywnościowa, w której uczestniczyło 18 państw Europy Zachodniej i Środkowej. Z państw pozostałych pod wpływami Rosji reprezentowana była jedynie Polska.

Rząd warszawski zdając sobie sprawę, że na pomoc Rosji liczyć nie może - czego najlepszym dowodem było niedawne oświadczenie min. Radkiewicza, że kontynenty żywnościowe, które nadeszły do Polski z ZSSR - w pierwszym rzędzie muszą być dostarczone wojskowemu sowieckim w zachodniej Polsce - postanowił ujawnić światu prawdę o sytuacji gospodarczej w Polsce, aby być może odciągnąć uwagę od sytuacji politycznej, wzrastającego ucisku i teroru.

Na konferencji przybył warszawski min. sprawozdania Sztachelski, który w pierwszym dniu obrad

wystąpił z apelem, aby Narody Zjednoczone nadesłały Polsce potrzebne jej ziarno do siewu, oraz do natychmiastowego użytku maki i zboże. "Za miesiąc Polska będzie bez chleba - powiedział delegat warszawski... O ile dostaniemy ziarna rolnik polski nie będzie miał co siał. Od tegorocznych zbiorów zależy odbudowa życia gospodarczego Polski."

Były to pierwsze szczerze słowa wypowiedziane zagranicą przez przedstawiciela nowego reżimu w Polsce. Pierwszy raz nie wspomniano o "wspaniałomyślności" Stalina, i o jego pomocy w odbudowie Polski. Obecnie się okazało, że pomoc ta była ale tylko na lamach pism kontrolowanych przez cenzurę p. Radkiewicza. Te trochę żywności, która nadchodziła - było przeznaczone dla armii okupacyjnej, która doszczętnie ogalająca kraj ze wszystkiego. Gdy nad krajem zawisło widmo głodu, epidemii,

które zagrażają nie tylko Polsce ale mogą rozprzestrzenić się i na jej wschodniego sąsiada, zwrócono się o pomoc tam, skąd niewatpliwie nadejdzie.

Na konferencji londyńskiej przybył specjalny wysłannik prezydenta Trumana, szef amerykańskiej misji dla walki z głodem w Europie b. prezydent Stanów Zjednoczonych Hoover. Bawił on przez kilka dni w Warszawie. W wywiadzie udzielonym przedstawicielom prasy londyńskiej p. Hoover powiedział, że sytuacja żywnościowa w Polsce jest tragiczna, najgorsza w Europie. Niektóre miasta, jak Kraków i Łódź po trzy dni z rzędu nie mają chleba.

"Jedynym promieniem światła jest optymizm i przeczucie narodu polskiego okazywane po największym zniszczeniu fizycznym, politycznym, umysłowym i moralnym jakie zna historia.

Misja moja, ciągnął dalej b. prezydent Hoover zajmuje się

wylacznie sprawami wyzywienia. Nie ma ona nic wspolnego z zagadnieniami politycznymi, gospodarczymi i spolecznymi.

Tragiczna sytuacja zywnosciowa Polski nalezy tlomadzyc faktem, ze czterokrotnie obce armie przeszly przez kraj, zyjac z niego prawie ze wylacznie. Zniszczenie Polski jest przerazajace. Warunki mieszkaniowe nie do opisania. Badania towarzyszacych mi ekspertow-oswiadczyly dalej prezydent wykazaly, ze ponad dwa i pol miliona dzieci polskich jest niedorozwinietych fizycznie z powodu nieodpowiedniego odzywania. Piec milionow dzieci polskich, w tym milion sto tysiecy sierot, musi natychmiast otrzymac lepsze pozywienie. Gruzlica dziesiatkuje mlodziem...

Przecietny obywatel Polski otrzymuje okolo 1500 kalorii dziennie, podczas gdy, jak juz podawalismy, minimum potrzebne dla utrzymania stanu zdrowia czlowieka doroslego wynosi 2000 kalorii dziennie."

Tak wiec wyglada sytuacja w Polsce po rocznej blisko gospodarce "rządu warszawskiego".

A przy tym Polska otrzymala pomoc z zagranicy, pomoc wieksza nizeli ta, ktora dawala jej wspanialomyslana Rosja.

Podczas gdy Rosja dostarczyła Polsce 200.000 ton zboza, Stany Zjednoczone nadeslaly w ciagu pierwszego roku po wojnie 500 tysiecy ton ziarna, 75 tysiecy ton tluszczow i specjalnych pozywek dla dzieci, oraz 86 ton mleka.

Pomoc ta okzala sie calkowicie nie wystarczajaca. Polska jest prawie wylacznie zdara na pomoc z zagranicy. Z ogloszonych przez Warszawę danych wynika, ze w roku ubieglym z 15 milionow hektarow ziemi ornej zostalo obsianych jedynie 4,500,000. Czesz szlorocznych zbiorow, szczegolnie na obszarach polozonych na Kresach Zachodnich i w plockim zostala skonfiskowana na potrzeby armii czerwonej. Wysokie kontrybucje spowodowaly, ze rolnik poprostu sabotowal zarzadzenia wladz i niejednokrotnie odmawial sprzedazy ziarna.

Armie zarowno niemiecka jak i czerwona wyniszczily bydlo i nierogaczine.

Polska ma zaledwie 40% przedwojennego stanu koni, 33% bydla i 17% nierogacziny. Pomoc UNRRA zawiodla. Czynniki

rzadzace przypisuja obnizenie przydzialu pomocy dla Polski... propagandzie "faszystowskich elementow emigracyjnych."

Prasa brytyjska, ktora zywo komentowala tragiczna sytuacje zywnosciowa Polski, zupełnie otwarcie oskarza o ten stan rząd warszawski ktory swa polityka w stosunku do Mikolajczyka wzbudzil niechec rolnikow, rozgorczyzonych wysokimi swiadczeniami w naturze, dewaluacja pieniadza obawa przez stale grozacych przesiedleniem na Zachod, a przede wszystkim obawiajacych sie nowej wojny, pomiedzy Rosja a mocarstwami zachodnimi, stale sugerowanej przez prase warszawska.

Korespondent lewicowego tygodnika londynskiego "Tribune" zastanawiajac sie nad przyczynami naglego pogorszenia sie sytuacji zywnosciowej w Polsce, dochodzi do przekonania, ze w obawie przed niepewnym jutrem rolnik polski pochowal zapasy zywnosci i nie chce ich sprzedawac. Korespondent "Tribune" dochodzi, do wniosku ze to pogorszenie nastapilo na skutek mowy Churchilla, ktorej propaganda warszawska nadala niezwykle rozglos nazywajac ja poprostu "wypowiedzeniem wojny."

Nie ulega watpliwosci, ze Narody Zjednoczone pospiesza w chwili obecnej ludnosci polskiej z pomocą w miare ich mozliwosci. Pomoc te utrudnia w znacznej mierze brak srodkow transportowych i chaos istniejacy w Polsce a spowodowany zupełna dezorganizacja linii kolejowych zmienianych juz dwukrotnie na szerokotorowe-sowieckie, obecnie zas na normalne. Drugim czynnikiem jest nieuczciwosc, wladz miarodajnych, zajmujacych sie rozdzialem pomocy, ktore kieruja sie przede wszystkim wzgledami politycznymi, przydzielajac pomoc czlonkom lub sympatykom PPR.

Jednakze, mimo ze sprawa natychmiastowej, doraznej pomocy jest problemem palacym, nie mniej waznym jest aby tegoroczne zasiewy zapewnily Polsce dostateczna ilosc ziarna na rok 1947.

Rząd warszawski opracowal szeroki plan odbudowy wsi. Plan ten zawiera piec nastepujacych punktow: zwiekszenie obszarow zasiewnych, odbudowa zniszczonych na skutek dzialan wojennych,

wsi, osadnictwo na ziemiach zachodnich, dostawa narzedzi rolniczych, pomoc materialna. Tegoroczne plany przewiduja obsianie 11 milionow hektarow. Czynniki warszawskie ofiarowaly do rozdzialu miedzy rolnikow 150 tysiecy ton ziarna zasiewnego. Rozdzialem ziarna maja sie zajac komunistyczna "Samopomoc Chlopska" i nie ulega watpliwosci, ze moment ten zostanie wykorzystany dla walki z czlonkami Polskiego Stronnictwa Ludowego. Pomoc udzielona ma byc przede wszystkim osadnikom, ktorzy liczba osiagla dotychczas 370 tysiecy a miedzy ktorych rozdzielono 1 milion hektarow ziemi pochodzacej z parcelacji majatkow ziemskich. Wiecezosc tych osadnikow to b. zolnierze armii Zymierskiego, oraz niekiedy obywatele sowiecy, ktorzy "wyznili sie" podczas walk o "oswobodzenie Polski" przewaznie ludzie miasta.

Trudno przewidziec jak beda wygladaly tegoroczne zasiewy, a jeszcze trudniej, czy tegoroczne zbiory dotra do mas pracujacych. Za glod w Polsce ponosza wine jedynie czynniki rzadzace, popierajac spekulacje, faworyzujac niektore stronnictwa, nakladajac na rolnika ciezką haracz w postaci swiadczen rzeczowych, a przede wszystkim dazace stopniowo do swietyzacji wsi polskiej, przez tworzenie karlowatych gospodarstw, nie rentownych i nie samowystarczalnych. Polska jest krajem rolniczym-dwie trzecie jej mieszkancow to mieszkancy wsi, ktorzy z latwoscia moga wyzywic pozostala ludnosc miast. Trudno jednak wymagac od mieszkancow wsi polskiej aby pracowal dla obcych, aby plony jego polskiej tuczily nietykl obcych agentow, ale karmily znienawidzonego czerwonego okupanta. Trudno wymagac aby rolnik polski zyl w stalej obawie, ze plony jego zbierac bedzie ktos inny, gdyz jemu w kazdej chwili grozi zmiana miejsca pobytu. Polski rolnik kocha swoj kraj, kocha swa ziemie i trudno sie dziwic ze chce pracowac dla Polski-ale nie Polski, bedacej wasalem Rosji Sowieckiej ktorej metody i polityka sa wrogie i wstretne jego mentalnosci. Rolnik polski miluje wolnosc i ma wysoce rozwiniete poczucie wlasnosci.

(c.d. na str. 7-ej)

Tad. I. Kostarowski.

Sprawa mordu w Katyniu

(Dokonczenie - cz. 8 - a.)

W pisemnej odpowiedzi lord kanclerz /lord Jowitt/ oświadczył, iż zbrodnia katyńska nie została pominięta w oskarżeniu, skierowanym przeciwko głównym niemieckim zbrodniarzom wojennym. "O ile mi dotąd wiadomo - brzmiała odpowiedź, sprawcy zbrodni katyńskiej nie zostali jeszcze odnalezieni ani aresztowani. Ponieważ ofiarami byli obywatele polscy, a zbrodnia miała miejsce na terytorium sowieckim, to byłaby nieodpowiednim - w myśl deklaracji trzech mocarstw w Moskwie z dnia 1 listopada 1943r. by Rząd JKM pobierał inicjatywę w tej sprawie." /Gazeta Polska z 2 stycznia 1946 Nr. 2/.

Jak gdyby w związku z przytoczonymi rozmowami w angielskiej Izbie Gmin poczęły się pojawiać jak gdyby "rewelacje", mające służyć za dowody, że mord w Katyniu popełnili Niemcy.

Tak więc w gazecie "Le Progres Egyptien" z dnia 13 grudnia 1945a. (Nr.296) ogłoszono jeden z wielu dokumentów z dossier norymberskiego. Artykuł ma tytuł "La macabre mise en scene de Katyn" i jest depesza korespondenta gazety, datowana w Paryżu 12 grudnia. Korespondent przypomina, że nazisci chcieli przypisać "Gepeu" i bolszewikom mord w 1940 r oficerów polskich w Katyniu, że nikt nie był tym oszukany, że Hitlerowi chodziło o złamanie związku sprzymierzonych, że reakcyjni polscy emigranci w Londynie byli. bardzo szczęśliwi, wykorzystując sprawę dla dania upustu swojej nienawści przeciwsowieckiej. Po takim wstępie, wyraźnie charakteryzującym osobę korespondenta, tenże cytuje tekst ogłoszonego w gazecie "Le Monde" listu autriackiego lejtnanta Gregora Slowenczika do swojej ukołchanej. W liście tym Slowenczik pisze, że od rana do wieczora jest ze swoimi trupami o 14 kilometrów od Smolenska, że dzięki tym biednym chłopcom, on może zrobić pewna rzecz dla Niemców i to jest piękne Dalej Slowenczik pisze, że Katyn daje mu pracę bez miary, że on wszystkim dyryguje, że przyjmuje delegacje, opracowuje książkę "Katyn", przemawia

przez radio. Slowenczik kończy swój list, którego daty nie ujawniono, wyrażeniem dumy z sukcesu, polegającego na zerwaniu stosunków dyplomatycznych rosyjsko-polskich.

Z listu Slowenczika można zdaniem naszym, jedynie wnioskować, że Slowenczyk pracował już po wykryciu zbrodni katyńskiej przy propagandzie w związku ze zbrodnią, majacej na celu, jak to napiętnował Rząd Polski w swym oświadczeniu z 17 kwietnia 1943 r. / przytoczone wyżej/, czerpanie ze zbrodni, zarzuconej innym, argumentów w swojej obronie.

Tenże "Le Progres Egyptien" z 22 grudnia 1945 r podał wyjątki z pamiętnika syna Juliusza Streichera, Lotara Streichera. Jeden z tych wyjątków dotyczy Katynia. Gazeta stwierdza co następuje:

"Lotar znalazł się w Katyniu, w Polsce /znajomość geografii! — przyp. autora /, gdzie około 12.000 oficerów polskich było z zimną krwią zmasakrowanych. Ta masakra wzburzyła cały świat cywilizowany i wywołała spor międzynarodowy co do tego, kto zamordował Polaków — Niemcy czy Rosjanie. Młody Streicher dostarczył odpowiedzi w lakonicznym zdaniu, zawartym w jego pamiętniku. 24 kwietnia 1943 r. napisał, że w Katyniu powinno być około 12.000 trupów, że trupy nie powinny być nigdy odkryte, że ciężki błąd tu zrobiono, że jakże wiele mogił tworzy dowody przeciwko Niemcom, że lepiej o tym nie myśleć.

To lakoniczne powiedzenie młodego Streichera nie jest, zdaniem naszym dostatecznym dowodem iż oficerów polskich zamordowali Niemcy.

W grudniu 1945 r. w dzienniku była krotka wzmianka, że w Leningradzie odbywa się sąd nad oficerami niemieckimi, oskarżonymi o okrucieństwa wojenne. Według następnej depeszy agencji TASS z Leningradu grupa tych oficerów została uznana winna masakry w Katyniu, gdzie ujawniono groby ze zwłokami około 10.000 oficerów polskich. Depesza dodaje, że Niemcy twierdzili, iż Polaków zamordowała sowiecka policja polityczna po okupacji

wschodniej Polski w roku 1939 ("La Bourse Egyptienne" z 31. XII 1945 r. Nr. 310).

Procedura karna sowiecka i "przyznanie się" oskarżonych do winy tak szeroko znane co do swej wartości dowodowej, iż nad depeszą TASS'a można z łatwością przejść do porządku dziennego.

W związku ze zbrodnią katyńską nasuwa się szereg pytań i zagadnień, a między nimi następujące:

1. Niemcy mordowali miliony ludzi nie biorących udziału w wojnie, mordowali również w pewnych razach jenców wojennych. Swoich mordów nie usprawiedliwiali, nie przerzucali swojej winy na innych. Dlaczego tak mieliby postąpić względem mordu kilkunastu tysięcy oficerów polskich?

2. Z jakich powodów nie dano wiary wynikom badań niemieckich co do mordu katyńskiego, badań z udziałem osób postronnych, a dano wiare wynikom badań sowieckich, badań bez udziału osób postronnych?

3. Dlaczego Niemcy, trzymając w niewoli wielką ilość oficerów polskich, oficerów przeważnie liniowych, w tym kilkadziesiąt generalów, nie zamordowali ich, lecz większość tych oficerów przeżyła przeszło 6-letnią niewolę i doczekała się uwolnienia przez zwycięskie wojska sprzymierzone? Dlaczego taki straszny wyjątek uczyniono względem jenców oficerów z Kozielewska, Starobielska i Ostaszkowa, jeżeli istotnie zamordowali ich Niemcy?

4. Dlaczego w nocy z 27 kwietnia 1942r. sowiecki komisarz ludowy spraw zagranicznych W. Molotow niezgodnie z prawdą oświadczył, iż rząd sowiecki stosuje się do konwencji haskiej z r. 1907 w sprawie jenców wojennych, niezgodnie z prawdą, gdyż można przytoczyć liczne fakty i dowody pogwałcenia przez rząd sowiecki wspomnianej konwencji?

5. Dlaczego w tejże nocy, zarzucając Niemcom, iż gwałtem zesłali do Niemiec spokojnych mieszkańców ZSRR, nieprawie zapisanych jako jenców wojennych, utail, iż tak samo postąpił Związek Sowiecki (n.p. w obozie jenców wojennych w

Kozielsku było kilkadziesiąt cywilnych sadowników polskich z prezesem Sadu Najwyższego i jednocześnie przewodniczącym Komisji kodyfikacyjnej Rzeczypospolitej Polskiej B. Pohoremkim na czele)?

6. Dlaczego od czasu tak ważnej amnestii z sierpnia 1941r. i do czasu ujawnienia w kwietniu 1943r. zbrodni katyńskiej najwyższe władze sowieckie (Stalin, Molotow, Wyszynski) niezgodnie z prawdą zapewniały władze polskie (gen. Sikorski, ambasador Kot, gen. Anders inni), że wszyscy jency wojenni są zwolnieni z obozów?

7. Dlaczego to władze nie podawały miejsca pobytu polskich jenców wojennych oficerów?

8. Dlaczego władze sowieckie mimo wielokrotnych prośb władz polskich odmówiły udzielenia im list polskich jenców wojennych oficerów?

9. Jakie miało znaczenie oświadczenie zastępcy komisarza ludowego spraw wewnętrznych (NKWD) Merkulowa na propozycje użycia w majacej być utworzonej armii polskiej oficerów z Kozielska, Starobielska i Ostaszkowa: "Nie, ci nie! Zrobilibyśmy z nimi wielki błąd"?

10. W jakim celu wiosną 1940r. oficerów polskich wywieziono z obozów jenców wojennych w Kozielsku, Starobielsku i Ostaszkowie w okolicy Smolenska? Jeżeli oficerów wywieziono na roboty i jak dokonywanie ich godziło się z konwencją haską z r. 1907? Czy do robot używano i osoby starsze, jak np. przeszło 70-letniego generała Bohatyrewicza, którego zwłoki znaleziono i zidentyfikowano w lesie katyńskim? Gdzie mieszkali oficerowie pod Smolenskiem? Jakie osoby stanowiły personel komendy sowieckiej, pilnującej oficerów? Gdzie te osoby znajdują się i na czym polega całkowity materiał sprawozdawczy (akta), dotyczący omawianych oficerów na czas od kwietnia 1940r. do sierpnia 1941 roku?

11. Jakie były okoliczności i powody niewycofania oficerów polskich z rejonu, do którego zbliżała się wojska niemieckie i dostania się tych oficerów z niewoli sowieckiej do niemieckiej? Jak i na czym polegający całkowity materiał sprawozdawczy posiadają w tej mierze władze sowieckie i władze niemieckie?

12. Dlaczego fakt niewycofania oficerów polskich jenców wojennych z rejonu, do którego zbliżała się wojska niemieckie i fakt wzięcia tych oficerów do niewoli przez Niemców nie był przez władze sowieckie podany do wiadomości sprzymierzonym władzom polskim, wówczas, gdy one wielokrotnie dopytywały się o los owych oficerów?

13. Dlaczego od kwietnia 1940r. nikt na terenie ZSSR bądź w Kraju, bądź zagranicą nie otrzymał żadnego znaku życia od oficerów polskich, których zwłoki ujawniono w roku 1943 w Katyniu?

14. Jakie były faktyczne podstawy twierdzenia radia moskiewskiego w dniu 15 kwietnia 1943r., że zamordowanych w Katyniu polskich oficerów, Niemcy przed zamordowaniem używali do robot w rejonie Katynia, gdy według oświadczeń zwolnionych przez wojska sprzymierzone z niewoli niemieckiej oficerów polskich, Niemcy oficerów jenców wojennych, zgodnie z postanowieniami konwencji haskiej z r. 1907 do robot nie używali?

15. Czym należy wyjaśnić, że rosnące na mogiłach oficerów polskich w Katyniu sosny okazały się w wieku trzech lat? Czy są i jakie dowody, że Niemcy umyślnie przesadzili na mogiły takie sosny?

16. Czym należy wyjaśnić zimowa bielizna i odzież, jaka znaleziono na trupach w Katyniu oraz brak insektów na zwłokach, jeżeli mordu dokonali w sierpniu lub we wrześniu 1941 roku, a nie w marcu i kwietniu 1940 roku?

17. Na podstawie jakich dowodów i z jakich motywów w akcie oskarżenia Hermana Goeringa i tow. (proces w Norymburdze) przyjęto, że mord w Katyniu popełnili i to we wrześniu 1941 r.?

18. Czy wobec niewątpliwie spornego dotąd zagadnienia, kto zamordował kilkanaście tysięcy jenców wojennych oficerów polskich w Katyniu, nie należałoby utworzyć międzynarodowej komisji śledczej w celu bezstronnego całkowitego wyjaśnienia okoliczności faktycznego mordu w Katyniu z ujawnieniem jego pośrednich i bezpośrednich sprawców, przy czym co do składu powyższej komisji czy nie należałoby

zachować powszechnie uznanej zasady proceduralnej, iż sędziami nie mogą być osoby, których sprawa dotyczy bezpośrednio, to jest które są oskarżonymi lub podejrzanymi? Mord w Katyniu powinien doczekać się pełnego wyjaśnienia. Był to mord typowo polityczny, na olbrzymią skalę, bez precedensu w historii cywilizowanych narodów.

Kto mordował polskich oficerów? Który z początkowych sprzymierzeńców, a od czerwca 1941r. wrogów? Rosjanie czy Niemcy?

Wojna się skończyła. Czas karania za zbrodnie wojenne nastąpił. Toczą się sprawy zbrodniarzy wielkich i zbrodniarzy małych. Zapadają wyroki. Odbywają się egzekucje skazanych.

Ale o sprawcach potwornego mordu w Katyniu całej prawdy dotąd nie znamy. A jednak ta sprawa nie powinna przyschnąć i zgluchnąć.

Wszyscy winowajcy powinni być ujawnieni i ponieść karę. Tę domaga się nie tylko cały Naród Polski, lecz tego domaga się również interes utrzymania zasad chrześcijaństwa, kultury i prawa, moralności, sprawiedliwości i słuszości.

Trupy katyńskie swym martwym milczeniem przeraźliwie krzyczą..... (Koniec.)

Przypominamy P.T. Czytelnikom, zamieszkałym poza Osiedłami o opłaceniu prenumeraty, która wynosi Shs. 9 kwartalnie wraz z przesyłką pocztową. Prenumerata można uiszczyć "postal orderami" pod adresem: Administracja "Głosu Polskiego" Nairobi p. o. box 1939.

Cena pojedynczego numeru "Głosu Polskiego" wynosi: w Kenji, Tanganyce i Ugandzie - 50, w Obu Rodezjach - 6 d; na Środkowym Wschodzie - 25 mil.; w Indiach 5 an.; we Włoszech 12 lirow; w Wielkiej Brytanii 6 d; w Stanach Zjednoczonych - 10 cent.

Prenumerata miesięczna wraz z kosztami przesyłki w wym. pierwszych czterech krajach: Shs. 3; Shs. 3; pt. 15; 1rp. 14 an.-

Kronika tygodniowa

Istnieje zwyczaj, że po zakończeniu jakiegokolwiek konferencji międzynarodowej, ogłaszany zostaje oficjalny komunikat, z którego opinia publiczna dowiaduje się, że w atmosferze "przyjazni i wzajemnego zrozumienia" uczestnicy konferencji osiągnęli całkowite porozumienie w sprawach przewidzianych w planie obrad. Istnieje zawsze cały szereg punktów, co do których porozumienie osiągnięte nie zostaje, ale o tym komunikaty zazwyczaj dyskretnie milczą.

Po sławetnej konferencji londyńskiej we wrześniu ubiegłego roku, żadnego komunikatu nie ogłoszono z tej prostej przyczyny, że rozmowy nie dały żadnych wyników, a atmosfera "przyjazni i wzajemnego zrozumienia" poprostu nie miała miejsca. Obecnie, p. Byrnes zaproponował powtórzenie tej nieudanej wówczas imprezy i wykluczony jeden z głównych aktorów, ministra spraw zagranicznych Chin, pozostała "czwórka" zbiera się w Paryżu w dniu 25 bieżącego miesiąca, aby opracować traktaty pokojowe z Włochami, Rumuniam, Bułgarią i Węgrami. Nad tymi traktatami słuca od blisko 7 miesięcy zastępcy ministrów, jednakże prace ich napotyka na coraz nowe przeszkody i trudności.

Obecnie opinia publiczna dowiedziała się o właściwych powodach niepowodzenia konferencji londyńskiej, a była nią odmowa uznania przez Wielką Brytanię i Stany Zjednoczone przyłączenia Litwy i Estonii do Związku Sowieckiego. Aneksja ta, upoźniona przeprowadzonym w znanych nam dobrze z własnych przeżyć warunkach plebiscytem, została przewidziana

tajna klauzula traktatu sowiecko-niemieckiego z roku 1939.

Rosja i Niemcy podzieliły wówczas Europę na dwie strefy wpływów. Świat dowiedział się o tym z odczytanych przez obronę Ribbentropa podczas rozprawy w Norymberdze dokumentów.

Są to tajne protokoły niemiecko-sowieckie z dnia 23 sierpnia 1939 oraz tajny protokół niemiecko-sowiecki z 28 września 1939 r. Zamieszczamy poniżej treść pierwszego dokumentu:

"Tajny protokół dodatkowy"

Z okazji podpisania paktu nieagresji między Rzeszą Niemiecką a ZSSR podpisani pełnomocnicy obu stron poruszyli w ściśle poufnej wymianie zdań sprawę wzajemnego rozgraniczenia sfer interesów obu stron. Wymiana ta doprowadziła do następującego wyniku:

1. Na wypadek przekształcenia terytorialno-politycznego obszarów należących do państw bałtyckich (Finlandia, Estonia, Litwa, Litwa) północna granica Litwy tworzy automatycznie granice strefy interesów niemieckich i ZSSR, przy czym obie strony uznają roszczenia Litwy do terytorium wileńskiego.

2. Na wypadek przekształcenia terytorialno-politycznego terytoriów należących do państwa polskiego sfery interesów Niemiec i ZSSR będą rozgraniczone w przybliżeniu przez linie rzek Narew — Wisła — San. Kwestia czy w interesie obu stron uznane będzie za pozadane utrzymanie niepodległego Państwa Polskiego zostanie definitywnie zdecydowana dopiero w ciągu dalszego rozwoju wypadków politycznych. W każdym bądź razie oba rządy rozwiąza kwestie te na drodze przyjacielskiego porozumienia.

3. Jeżeli chodzi o południowy wschód Europy to ze strony rosyjskiej podkreśla się zainteresowanie Besarabią. Ze strony Niemiec stwierdza się zupełne desinteressement odnośnie tego terytorium.

4. Protokół ten traktowany będzie przez obie strony w sposób ściśle tajny.

Podpisali:... za rząd Rzeszy J. von Ribbentrop, jako pełnomocnik ZSSR W. Molotow.

W dniu 28 września powyższy tajny układ został uzupełniony dodatkowym tajnym protokołem, zmieniającym punkt pierwszy zamieszczonego powyżej tajnego układu w ten sposób, że obszar państwa litewskiego wchodzi w sferę wpływów Związku Sowieckiego, podczas gdy z drugiej strony województwo lubelskie i część województwa warszawskiego wchodzi w sferę wpływów Rzeszy Niemieckiej".

Niestety, wszystkie dokumenty przedłożone dotychczas na procesie w Norymberdze nic nie mówią o cenie, jaką Związek Sowiecki zapłacić musiał Hitlerowi za te nowe zdobycze terytorialne. Nie wiadomo w czyje ręce dostały się odpisy traktatów gospodarczych, zawartych w tym okresie między czerwoną Moskwą a czarnym Berlinem.

Obecnie, w siedem lat po zawarciu umowy z Niemcami, zmieniającej całkowicie oblicze Wschodniej Europy, Moskwa zwróciła się do Londynu i Waszyngtonu aby te umowy ratyfikowały. Czesciowo dokonano tego w Jaltie, w chwili gdy pan Churchill i zmarły prezydent Roosevelt złożyli swoje podpisy na dokumencie stwierdzającym nowy piąty rozbiór Polski. Sprawa Besarabii została uregulowana w

akcie kapitulacji Rumunii.

Pozostala jeszcze do zalatwienia sprawa aneksji trzech panstw baltyckich. Stany Zjednoczone i Wielka Brytania, powolujac sie na zapomniana, jesli szlo o Polske, Karte Atlantyczna, na oburzenie jakie imperializm stalinowskiej Rosji wzbudza na zachodzie, na rozczarowanie z powodu powrotu do polityki Iwana i Katarzyny twierdza, ze Rosja powinna wycofac sie z panstw baltyckich, i pozwolic narodom zamieszkujacym te kraje decydowac o swym losie. Tu Rosja powoluje sie na plebiscyt z lat 1939-1940, pomijajac fakt, ze ludnosc krajow baltyckich karczuje obecnie lasy nad Oceanem Lodowatym, lub w innych odleglych czesciach Zwiazku Sowieckiego.

W Londynie, Molotow aby odciagnac uwage od aneksji Litwy, Lotwy i Estonii wysunal wygorowane zadania domagajac sie wysokich odszkodowan od Wloch, odszkodowan niszczacych doszczetnie przemysl tego kraju, ponadto zas mandatu nad Tripolitania i Erytreia. Strefy zainteresowan Rosji sowieckiej zajmuja szerokie przestrzenie - od Pacyfiku prawie po Gibraltar i morze Czerwone. Byc moze jednak, ze Rosja zgodzi sie na pewna kompromisowosc, o ile mocarstwa zachodnie uznaja za sluszną aneksje panstw baltyckich tak jak uznaly za sluszne twierdzenie Rosji, ze granica polsko-sowiecka winna biec tylko i wylaczenie wzdluz t. zw. linii Curzona. Co przyniesie konferencja paryska? W obecnej dobie niespodziane trudno przewidziec jakie bedzie zachowanie Rosji.

Niemale zainteresowanie w kolach politycznych Waszyngtonu wywolala podana z srody na czwartek wiadomosc o odwołaniu przez Moskwe jej ambasadora w Waszyngtonie p. Gromyko, który pozostal jednak przewodniczacym delegacji sowieckiej w Organizacji Narodow Zjednoczonych.

Ambasador Gromyko dal sie poznac swymi niezbyt parlamentarnymi poczynaniami na obradach Rady Bezpieczenstwa podczas debat nad sprawa perska, kiedy to manifestacyjnie i prowokacyjnie opuscil sale. Te posuniecie dyplomacji sowieckiej skompromitowaly w opinii anglo-saskiej

polityke Zwiazku Sowieckiego.

Powracajac do sprawy perskiej, to aczkolwiek zostala ona teoretycznie zalatwiona, to jednak mimo domagan sie delegacji sowieckiej o skreslenie tego zagadnienia z agendy Rady Bezpieczenstwa, pozostaje ona nadal pod kontrola Rady. Domagal sie zreszta tego ambasador perski, najwidoczniej nie zupełnie pewien swego czerwonego kontrahenta, ktorego apetyt na naftę perska nic nie stracil na swej aktywnosci.

Sprawa traktatu persko-sowieckiego wzbudza nadal duze zainteresowanie prasy anglo-saskiej. Rosja wywojowala koncesje na eksploatacje pol naftowych w Polnocnej czesci Persji. Ma powstac w mysl traktatu towarzystwo persko-sowieckie w ktorym jednak Rosja bedzie miala 51 procent udzialow, ochrone pol i t. p. Prasa sowiecka rospisala sie szeroko nad tym "dobrodziejstwem" Stalina, ktory dzieki tej nowej kombinacji zapewni prace tysiacom robotnikow perskich, ktorzy maja byc nawet traktowani na rowni z robotnikami rosyjskimi, ktorzy tam maja przybyc dla uruchomienia szybow naftowych.

Sprawa Aserbejdzanu ma byc zalatwiona bezposrednio przez Teheran z przewodcami "wol-

nosciowego" ruchu aserbejdzanskiego. Na razie wojska sowieckie ewakuuja sie z Persji. Jaki bedzie dalszy tok wydarzen w Persji trudno przewidziec i trudno juz dzis wierzyc pieknym obietnicom i wszelkim zapewnieniom Moskwy. Nafta perska jest nadal czulym punktem zainteresowania tak Wielkiej Brytanii jak i glownie Stanow Zjednoczonych, gdzie mowi sie wyraźnie o fakcie ratyfikowania układu persko-sowieckiego przez przysly parlament perski. Tymczasem prawica perska wyrazila duze niezadowolenie w zwiazku z ustestwami obecnego rządu na rzecz Rosji. Aresztowanie generala Arfy rowniez jest zywo komentowane i uwazane ogolnie za ustestwo pod adresem Rosji.

Staruszką, Liga Narodow rozpoczela swa ostatnia, dwudziestą pierwszą sesje. Jak sie slusnie wyrazil dyplomata francuski Paul Boncour, Liga nie zawiodla pokladanych w niej nadziei, zawiodly panstwa w ktore ona swe nadzieje pokladala. Czy obecnie nie stanie sie analogicznie z Organizacja Narodow Zjednoczonych, jej nastepczynia. Czy nadzieje wspolpracy pokojowej z Rosja nie okaza sie plonnymi?.....(cz.)

Tragiczny bilans rzadow....

(Dok ze str. 3 ej)

Przesunicie wyborow do jesieni moze okazac sie tragiczne w swych skutkach. Moze spowodowac, ze glod odniesie nowe zwyciestwo nad wytrzebiona i wycieczona ludnoscia. Lecz nawet glodem panowie Osobki i Bieruty nie zmusza narodu polskiego do wyrzeczenia sie swych idealow wolnosci i niepodleglosci, a walka jeszcze nie ustala....

Za nowe ofiary, za miliony skarlowacialych, niedozywionych dzieci polskich, odpowiadac beda

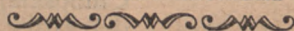
przed Bogiem i sprawiedliwoscia-dziejowa dzierzacy blisko od roku stery rzadow w Polsce agenci obcego mocarstwa, ktorych polityka wewnetrzna jest zaglada dla narodu polskiego, który jednak przetrwawszy tyle nieszczesc i swa obecna tragedie przetrwac potrafi.

Agenci Moskwy chca zmusic glodem narodem polski do uleglosci czy jednak narodem polski nie potrafi ich zmusic do kapitulacji?

OD REDAKCJI:

Zawiadamy Sz. Czytelnikow, ze niniejszy numer "Glosu Polskiego" ukazal sie w zmniejszonej objetosci do 12 stron druku a to z uwagi na trudnosci techniczne przy wydaniu nastepnego numeru Swiatecznego, który ukaze sie zwiekszony do 16 stron.

Numer Swiateczny "Glosu Polskiego" zawierac bedzie szereg ilustracji, oraz interesujace i aktualne artykuly polityczne i literackie. Cena pozostanie niezmienną t. j. 50 cnt.

PRZEGLĄD PRASY

Tygodnik PSL w Londynie "Jutro Polski" w numerze z dnia 24 marca zamieszczył dwa artykuły o sytuacji w Polsce. W pierwszym z nich p.t. "Zaostrzony kurs" autor stwierdza, że sytuacja polityczna w Polsce systematycznie i coraz bardziej się zaostrza, zaś ataki na PSL przybierają na sile. Rzucają się oskarżenia, obelgi i groźby. Mnożą się szykany w stosunku do działaczy PSL. Nie rzadkie są aresztowania. Walczy się z prasą PSL. Ostatnio, niezależnie od zaostrzonej cenzury, ograniczono nakład "Gazety Ludowej" (organ PSL) z 75 tysięcy do 25 tysięcy egzemplarzy. Pociągnięcie to bynajmniej nie jest tłumaczone brakiem papieru.

PSL ma zaledwie 5 pism a komunistyczna PPR kilkadziesiąt, nie licząc innych, bedących również pod jego wpływem. Państwowa Spółdzielnia "Czytelnik" kolportująca wszystkie pisma w kraju i zagranicą, wstrzymała z dniem 1 marca kolportaż wydawnictw PSL. Nabywcy "Gazety Ludowej" narażeni są na szkany. I tak w Sopotach "Gazeta Ludowa" można było dostać tylko w jednym kiosku i to za okazaniem dowodu osobistego. Sprzedawcy notował te nazwiska na użytek policji. W dalszym ciągu "Jutro Polski", omawiając znane szczegóły propagandy stronnictw rządowych za wspólnym blokiem wyborczym i stanowisko w tej sprawie PSL, pisze, że hasła demagogia tych stronnictw nie ma nic wspólnego z metodami, jakimi winna być prowadzona kampania wyborcza stronnictw politycznych, zasiadających w jednym rządzie. Ci sami ludzie, którzy niedawno głosili, że w walce wyborczej widzą tylko warcholstwo, obecnie walce te rozpetali i oni też ponoszą za jej skutki odpowiedzialność. Postawa PSL jasną i stanowczą się od hasła propagandy zwolenników "bloku". Na zjeździe warszawskim w listopadzie u.b.r. Mikołajczyk powiedział: "Nie jesteśmy dziećmi, niech, nas nie strasza. Moga nas pozamykać i terroryzować. Jest nas jednak taka masa i tak jesteśmy przywiązani do naszych ideałów, że nas nie złamają..."

Drugi artykuł p.t. "Stare me-

tody policyjne - Na marginesie Zjazdu Związku Samopomocy Chłopskiej" podaje kilka ciekawych szczegółów na temat zjazdu, który odbył się w dniach 10, 11 i 12 marca i na którym zdarzył się głośny incydent, a mianowicie, Mikołajczyk ze swymi zwolennikami opuścili salę obrad wobec demonstracyjnych krzyków jego przeciwników, którzy nie chcieli dopuścić go do głosu. Okazuje się, że wraz z Mikołajczykiem z sali wyszło 700 delegatów, członków PSL. Jak pisze dalej "Jutro Polski" delegaci ci tylko z wielkim trudem dostali się do Warszawy. "Wielu z nich uniknęło w drodze aresztowania tylko dlatego, że podczas rewizji w pociągach pochowali się pod ławki, lub udawali zwykłych pasażerów. Na parę dni przed zjazdem aresztowano wielu delegatów na zjazd w rzeszowskim, krakowskim, kieleckim i innych. Aresztowania miały charakter masowy i dokonano je w punktach zbiorczych na dworcach kolejowych i w autobusach. Aresztowano pod byle jakim pozorem, - wystarczyło by dany delegat był członkiem PSL."

A oto dalsze szczegóły metod jakimi przygotowywano zjazd: W województwie pomorskim, sekretarz wojewódzki stronnictwa chłopskiego Centkowski, oświadczył, że żaden członek PSL nie otrzyma karty uczestnictwa na zjazd, choćby nawet został wybrany. W powiecie nieszańskim wydano 14 delegatom PSL tylko 9 kart uczestnictwa. Na terenie województwa krakowskiego wybory delegatów przeprowadzał niejaki Budziwojski, unieważniając wybory delegatów "niewygodnych," a mianując na ich miejsce członków PPR. W województwie rzeszowskim sfałszowano całkowicie wybory delegatów. W województwie warszawskim zawieszono zarządy powiatowe, mianując komisarycznych prezesów, którzy skolei mianowali delegatów na zjazd, nie uznając delegatów wybranych formalnie. Na tym terenie również aresztowano spośród delegatów, członków Polskiego Stronnictwa Ludowego. W województwie poznańskim zarząd główny Samopomocy Chłopskiej unieważnił wybory delegatów. W czasie samego

zjazdu oprócz osób, posiadających karty delegackie, znalazło się wielu t. zw. gości. Byli to przede wszystkim uczniowie Centralnej Szkoły Politycznej PPR'u i rządowego Stronnictwa Ludowego, lub poprostu członkowie Urzędu Bezpieczeństwa. Oni to głównie gwizdali i hałasowali, nie dopuszczając Mikołajczyka do głosu. Prasa zblokowanych stronnictw zjazd ten nazwała "sejmem wsi polskiej."

Londyński tygodnik "Observer", zamieszczył w ostatnim niedzielnym numerze korespondencję z Warszawy z której wynika, że wybory w Polsce odbędą się najwcześniej w jesieni. Zdaniem korespondenta "Observera", odroczenie wyborów spowodowała odmowa Polskiego Stronnictwa Ludowego dołączenia się do wspólnego bloku. Stanowisko Mikołajczyka w rządzie stało się bardzo trudne. Istnieje poważne napięcie polityczne.

Inna bolączką rządu warszawskiego jest bardzo zły stan bezpieczeństwa w kraju. Sowiecki ambasador w Warszawie Lebediew, przedłożył Ministerstwu Spraw Zagranicznych długą listę anty-sowieckich wykroczeń poświadczonych w Polsce. Korespondent "Observer" a twierdzi, że wykroczenia te silnie pogarszają stosunki polsko-sowieckie, a rząd warszawski nie jest w stanie ich ukrocic. W lasach w chwili obecnej ukrywa się podobno jeszcze około 40 tysięcy partyzantów, operujących grupami od 12 do 500 ludzi.

Czynnikami rządowe zamierzają szybko zlikwidować te bandy, bowiem z nadejściem wiosny, gdy pogoda się ociepli, lasy dadzą lepsze schronienie.

W rejonie Białegostoku 4 dywizje wojska Zymierskiego przeprowadzają oblavy w okolicznych lasach. Aresztowano dotychczas tysiące osób, a specjalne sady czynne są bez przerwy. W tygodniu między 17 a 24 wykonano 12 wyroków śmierci.

Władze warszawskie zamierzają wystąpić z apelem do społeczeństwa, aby współdziałało w likwidacji band i ma zwrócić się do czynników kościelnych - które jak dotąd zachowały stanowisko neutralne - by podtrzymały ten apel."

Wobec ciężkiego położenia żywnościowego ludności, postanowiono utrzymać przez miesiąc kwiecień akcje tak zwanej "pomocy zimowej". Zbiorki mają się odbyć w tym samym zakresie co w ciągu zimy. Szczególnie ofiarnymi okazują się województwa: poznańskie, śląskie i krakowskie.

Prasa warszawska poświęca wiele miejsca tragedii dziecka polskiego. W Polsce jest obecnie półtora miliona sierot bez ojców i matek i około pół miliona bezdomnych dzieci, które nie pamiętają gdzie mieszkali, lub jak się nazywają. Śmiertelność wśród dzieci dochodzi do 50%. W dwóch miastach polskich, w których wypędzono Niemców w różnym czasie - a to w Lublinie i w Kłodzku, przeprowadzono ciekawą ankietę na temat spożycia alkoholu wśród młodzieży, i dzieci w wieku od lat 7 do 15.

W Lublinie na tysiąc zbadanych dzieci tylko 245 nie znalo smaku wódki. Żadne z nich nie miało powyżej 9 lat. Z pozostałych 754 dzieci, dziewcząt i chłopców, 27,9% pije nalogowo upijając się do nieprzytomności (51,7 stanowią dziewczęta), 47,4% pije "przy okazji" 25 procent co prawda nie pije ale zna smak wódki. W Kłodzku wyzwolonym prawie w rok później, na 1000 zbadanych dzieci-481 nie znalo smaku wódki, zato z pozostałych 518 67,4% pije nalogowo.

Badania ankietowe wykazały, że o ile na terenie Lublina głównie rodzice są dostawcami alkoholu, o tyle w Kłodzku ustalono, że dzieci otrzymują go od stacjonowanych tam żołnierzy sowieckich. (!)

WIESCI Z KRAJU

Warszawskie ministerstwo poczt i telegrafów ogłosiło, że w ciągu stycznia b.r. wysłanych zostało z Polski, 891,400 listów zwykłych i 300,000 poleconych. W tym do ZSSR wysłanych zostało 434,000 listów zwykłych i 51,000 poleconych, do Stanów Zjednoczonych 116,000 i 46,000 poleconych, do Imperium Brytyjskiego 107,000 zwykłych i 82,000 poleconych. Do Polski nadeszło z Imperium Brytyjskiego 119,000 listów zwykłych i 52,000 poleconych oraz 4,100 paczek. Ze Stanów Zjednoczonych nadeszło 52 tysiące paczek.

Teren Polski jest widownią przesuwania się w różnych kierunkach poważnych ilości grup ludności. Wracają tysięczne tłumy Polaków z Zachodu, dają na Zachód repatrianci ze Wschodu, a jednocześnie wyjeżdżają grupy Niemców za Odrę. Dotychczas wysłanych zostało z Polski do brytyjskiej strefy okupacyjnej 100.000 Niemców.

Wychodzący w Warszawie "Dziennik Ludowy" w numerze z 18 marca donosi, że w wyniku dochodzeń przeprowadzonych przez Delegaturę Komisji Specjalnej do Walki z Nadużyciami wykryto w Łodzi olbrzymią aferę walutową w która zamieszane były osoby zajmujące wysokie stanowiska. Aresztowani zostali:

Dyrektor Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń, Horszki który posługiwał się również nazwiskami Horwitt i Biarenski. Horszki posiadał w chwili aresztowania około 1 miliarda zł. gotówka. Posługiwał się fałszywymi zleceniami nabywał on w bankach marki niemieckie po urzędowym kursie placąc 50 gr. za markę. W Rzeszy za w ten sposób nabyte marki kupował dolary po kursie urzędowym 10 marek za dolara a w Polsce dolary te sprzedawał na "czarnej giełdzie" po 400-500 zł. Wraz z Horszkiem aresztowano adwokata krakowskiego Onyszkiewicza, Jerzego Piotrowskiego, wyższego urzędnika Izby Przemysłowo Handlowej w Krakowie, Juliusza Ganszera, delegata Ministerstwa Skarbu w Państwowym Urzędzie Kontroli Ubezpieczeń następnie Jana Stachowskiego—Bartoszewicza oraz dyrektora nocnego

lokalu w Krakowie-Baranowskiego

W Polsce działają trzy konsulaty brytyjskie: konsul generalny urzęduje w Gdansk i konsulowie zwykli w Warszawie i Katowicach.

Z ostatniego transportu UNRRA rozprawdzono po kraju 836 ton maki, 385 ton owsa, 6340 ton pszenicy, 13,7 ton tłuszczów oraz 13,6 ton innych artykułów żywnościowych.

Do Polski przybył ze Szwajcarii pierwszy pociąg z darami. Pociąg złożony był z 44 wagonów towarowych, Dary ofiarowane były przez instytucje "Don Suisse". Osiem wagonów załadowanych było sprzętami domowymi, tkaninami, odzieżą, instrumentami chirurgicznymi i lekarstwami, oraz znajdowały się w nich 2 samochody sanitarne z pełnym wyposażeniem. 34 wagony przywiozły składane baraki, które w liczbie 29 będą ustawione w Polsce przez szwajcarskich specjalistów. Baraki te mogą pomieścić 700 dzieci. Miejscowość w której będą postawione będzie się nazywała "Wies Pestalozzi'ego" od nazwiska znanego szwajcarskiego pedagoga. Jeden wagon załadowany jest traktorami i maszynami rolniczymi ofiarowanymi przez szwajcarski związek kooperatyw, polskim związkiem spółdzielczym.

Ogólna wartość darów wynosi przeszło milion franków szwajcarskich.

Warszawski Główny Urząd Statystyczny podaje dalsze szczegóły spisu ludności, który odbył się w dniu 14 lutego b. r.

Powierzchnia Polski wynosi 312,907 km. kw.

Z dawnego terytorium Polski pozostało zaledwie 208, 227 km. kw a ziemię zachodnią wynoszą 104,680 km. kw.

Przed wojną powierzchnia Polski wynosiła 389,700 km. kw. Utraciliśmy więc równo połowę dawnego terytorium, a doliczając nawet ziemię zachodnią, strata wynosi wciąż przeszło 20% obszaru Rzeczypospolitej. Pod względem administracyjnym Polska dzieli się na 15 województw. Na terytorium dawnej Polski mieszka obecnie 18,609,224 osób, a na ziemiach zachodnich 5,12,410.

Debata w Izbie Lordów w obronie P.S.Z.

W dniu 3 kwietnia b. r. odbyła się w brytyjskiej Izbie Lordów debata na temat położenia i przyszłości Polskich Sił Zbrojnych, będących pod dowództwem brytyjskim. Debata rozpoczął Lord Saltoun. Spytał on, czy Rząd J. K. M. zechce postarać się aby nie wywierano presji na żołnierzy polskich, zalecając im powrót, lecz przeciwnie, aby pozostawiono Polakom całkowitą swobodę decyzji. Lord Saltoun ostro wystąpił przeciwko stanowisku rządu brytyjskiego, który wymógł przyrzeczenie od dowódców polskich, że nie będą namawiali żołnierzy do pozostania, podczas gdy rząd brytyjski, usiłując bądź to namową, bądź innymi drogami zmusić żołnierzy do powrotu.

Wkrótce ktoryś z ministrów rządu J. K. M. odpowiada na interpelację w sprawie wojska polskiego, oddaje on hold bohaterstwu wyczynom tych naszych najwierniejszych sprzymierzeńców, którzy trwali u naszego boku przez cały czas wojny. Nie możemy opuścić w potrzebie tych ludzi, którym tyle zawdzięczamy. Naszym obowiązkiem jest baczyć, aby na wypadek ich powrotu do Polski, warunki jakie tam zastała nie spowodowały, że będą oni wspominać imię Wielkiej Brytanii z nienawiścią."

Lord Saltoun domagał się stanowczo aby Wielka Brytania dotrzymała przyrzeczenia danego w Izbie Gmin przez b. premiera Churchilla w dniu 14 lutego 1945r. i tym żołnierzom polskim, którzy zdecydowali się nie wracać do Polski przyznane było obywatelstwo brytyjskie.

"Wielka Brytania nie dotrzymała wielu obietnic poczynionych Polakom w pierwszym okresie wojny. Nastąpiło to nie z jej winy, lecz na skutek zbiegu okoliczności. Polacy to zresztą sami rozumieją. Jednakże Wielka Brytania ma możliwość dania Polakom obywatelstwa brytyjskiego. Gdyby tego nie uczyniła, byłoby to wynikiem nie braku ku temu możliwości, lecz braku dobrej woli.

Z kolei mówca stwierdził, że w dniu 23 marca rząd polski zde-

mentował fakt udzielenia gwarancji powracającym. Ponadto wobec skarg na skandaliczną redakcję rzeszowskiego, w którym liczne są błędy gramatyczne. Lord Saltoun prosił o udzielenie mu dodatkowej informacji, z jakich źródeł uzyskano to oświadczenie.

Powołując się na oświadczenie warszawskiego ministra spraw zagranicznych Rzymowskiego, który stwierdził, że brytyjski minister spraw zagranicznych nie ma prawa osłaniać obywateli polskich, przebywających w Polsce, mówca stwierdził, że całkowicie się z tym zgadza, zarówno z punktu widzenia prawnego jak i też faktycznego.

Koncząc swe przemówienie Lord Saltoun powiedział:

"Ponosząc olbrzymie straty, Polacy zdobyli Monte Cassino, otwierając nam tym samym drogę na Rzym. Gdyby Polacy tego nie dokonali, straty brytyjskie wyniosłyby być może o 150 tysięcy ofiar więcej. Ta liczba odpowiada mniej więcej ilości Polaków, którym jak sadzę, należałoby dać obywatelstwo brytyjskie."

Następnie zabrał głos 30-letni hrabia Craven. Powiedział on m. in. "Zabieram głos w obronie Sprawiedliwości. Jeśli Wielka Brytania ma pozostać Wielką musi utrzymać honor i dotrzymać danego słowa..."

Nie chce utrudniać położenia rządu J.K.M., ale póki czas wywiemy się z naszych zobowiązań. Wybor obywatelstwa pozostawmy Polakom - jest to ich sprawa. Wielu z nich znalazło spokój i szczęście pod naszymi sztandarami; wielu z nich pragnie pozostać w Wielkiej Brytanii.

Wielka Brytania odniesie niewatpliwe korzyści absorbując Polaków do swego organizmu. Polacy są niewatpliwie uciskani w swej ojczyźnie. Obowiązkiem Wielkiej Brytanii jest roztoczyć nad nimi opiekę, póki jeszcze są w zasięgu flagi brytyjskiej.

Tymczasowy rząd polski myśli po rosyjsku. Najlepszy tego dowód - dal na Zgromadzeniu

O.N.Z...."

Po Lordzie Craven prezes i współzałożyciel "Towarzystwa Polsko-Szrockiego" hrabia Elgin.

Przypomniał on, że w grudniu 1942 r. był on autorem wniosku przedłożonego Izbie Lordów w sprawie Polski. Imieniem rządu J.K.M. odpowiedział:

"Wszystkie nasze zobowiązania wobec Polski będą dotrzymane. Wielka Brytania wydobyla miecz z pochwy aby wypełnić swe pierwsze zobowiązanie wobec Polski. Nie włoży go z powrotem, zanim nie spełnimy ostatniego."

Tymczasem przyszłość Polskich Sił Zbrojnych pod dowództwem brytyjskim jest niejasna. Mówca oddał hold poważnym usiłowanym min. Bevin'a aby załatwić ten problem w sposób należyty i wyraził nadzieję, że żołnierzom polskim pozostawi się całkowitą swobodę decyzji.

W imieniu rządu J. K. M. replikował min. lot. wicehrabia Stansgate, objaśniając trudności załatwienia sprawy Polskich Sił Zbrojnych. Minister stwierdził, że oświadczenie rządu polskiego zostało opublikowane pod autorytetem rządu brytyjskiego, za zgodą rządu warszawskiego. Dotyczy ono przyszłości, jaka czeka tych ludzi w Polsce. Żadne oświadczenie z Warszawy, zdaniem wicehrabiego Stansgate'a nie zdementowało ani podminowało zapewnien zawartych w tym dokumencie.

Jeżeli niektórzy Polacy nie zechcą powrócić do kraju, to zgodnie z odpowiedzią jakiej udzielił min. Bevin p. Edenowi, nie zostaną do tego zmuszeni. Rząd brytyjski postara się ich zatrudnić, lecz nie może udzielić żadnych gwarancji. "Minister lotnictwa wie, że oświadczenie jego stanowi jedynie powtórzenie tego, co powiedział min. Bevin w Izbie Gmin. Sadzi on jednak, że lordowie uważają, że te zapewnienia są wystarczające..."

Z OSIEDLI

Koja:

Sala teatralna osiedla Koja w dniu 24.III 1946r. wypełniła się po brzegi, aby wysłuchać odczytu por. Justyna Maleckiego, przybyłego tu z 2-go Korpusu do rodziny na urlop.

Nazwisko prelegenta dobrze znane jest wilnianom, pamiętającym jeszcze z końca wieku XIX, z czasów Caratu, na biegu ulic Wielkiej i Milionowej (Hetmańskiej) w Wilnie sztyl zakładu optycznego "Justyn Malecki" pisany po francusku wbrew zarządzeniom władz rosyjskich, oraz działalność społeczna właściciela tego zakładu, dziada prelegenta.

Por. J. Malecki mówił o szarym dniu dzisiejszym żołnierza 2-go Korpusu, o jego pracy, nastrojach i tesknotach. Opowiadanie swe zaczął od chwili zawieszenia broni na upadku Niemiec, który to moment zastał żołnierzy 2-go Korpusu w linii bojowej frontu. Po trybie życia, przy którym liczone się tylko z dniem dzisiejszym i po ciągłych zmianach miejsca postoju, nastąpiło życie koszarowe z zapelnieniem dnia pracy żołnierskiej ćwiczeniami i szkoleniem. Dowództwo wysunęło na pierwszy plan momenty wychowawczo-ideowe. Najlepsze siły fachowe i oświatowe zostały przydzielone do oddziałów, aby wypełnić to zadanie. Utworzono szkoły i kursy ogólnokształcące przy oddziałach, oraz oficerowie oświatowi rozpoczęli kształcenie najmłodszej braci żołnierskiej, która posiadała poważne luki w wykształceniu, przerwanych tułaczka i akcja bojowa, gdyż dziećmi została ona zaciągnięta do wojska. Starsi żołnierze, nieraz weterani z wojny 1914-1920 roku dokształcają się na kursach zawodowych.

Życie koszarowe i praca w oddziałach stały się monotonne i szare. Warunki wyżywienia i umiędrowania są bardzo dobre i niczym się nie różnią od warunków w Armii Brytyjskiej.

Prace w oddziałach i dyscyplina służbowa nie mogą jednak osłabić tęsknoty i niepokoju o rodziny i o swych najbliższych na uchodźstwie.

Poza kształceniem zwrócono specjalną uwagę na uspołecznienie żołnierza. Nie tylko akcja

referatowa, świetlicowa i pogadanki spełniają to zadanie.

Obcowanie w roli rzekomego okupanta z włoską ludnością, a szczególnie opieka nad uchodźcami z pod okupacji niemieckiej, wyrobiły w żołnierzu 2-go Korpusu ofiarnosc i humanitaryzm.

Stosunek ludności włoskiej do naszego żołnierza stał się serdeczny i nacechowany szacunkiem. Utańczył się wśród Włochów zwyczaj, aby każda rodzina na niedzielny obiad gościła znajomego żołnierza Polaka.

Nastroj ten przyjazny ludności włoskiej objawił się nie odrazu, gdyż ludność ta była przez propagandę niemiecką nastawiona do Polaków nieufnie. Przy zakwaterowaniu naszych żołnierzy we wsiach i miasteczkach włoskich obserwowano, że ludność tych osiedli chowa lepsze ubranie i udaje oberwanych biedaków. Przy bliższym jednak zetknięciu się szybko ustępowały uprzedzenia do rzekomego "bandytyzmu" żołnierzy polskich według urobionej opinii przez Niemców.

Jeżeli chodzi o reakcje w nastrojach żołnierza w związku z wypadkami, notowanymi na arenie polityki międzynarodowej, to żołnierz nasz chętnie wysłuchuje audycji radiowych, i skrzętnie przegląda prasę, sam jednak nie politykuje.

Zaufaniem darzy on swych dowódców, a w szczególności Dowódcę 2-go Korpusu Generała Andersa, który wyprowadził wojsko z Rosji, poprowadził je poprzez Irak i Palestynę, pod Monte Casino. Ancone i okrył chwałą w bojach.

Stosunek oficerów do żołnierzy jest wyraźnie koleżeński i w współzyciu dowódcy z szeregowym zaginal dzielący ich dystans z przed wojny 1939 r.

Żołnierze nasi nie przejmują się rozgrywkami politycznymi wśród Wielkich Mocarstw, politykę zostawiają dowódcom i ufają motto Gen. Andersa, wypowiedzianemu jeszcze w Buzulu: "może nie wszyscy, ale dojdziemy". Żołnierze 2-go Korpusu pewni są powrotu do Polski Wolnej i Niepodległej pod dowództwem Gen. Andersa.

Spokój ducha cechuje żołnie-

rza 2-go Korpusu, gdyż niezłomie stoi on przy złożonej przez niego przysiędze na wierność Rzadowi Konstytucyjnemu z Prezydentem Wł. Raczkiewiczem na czele i nie wyobraza on sobie wolnej Polski bez Wilna i Lwowa.

Mówiąc o wojsku Prelegent specjalnie podkreślił dodatnie znaczenie i zasługi ochotniczek P. S. K. Podczas bojów oddały one nieocenione usługi w dziedzinie łączności, w różnych działach służby technicznej, w świetlicach i kantynach, oraz w pielęgniarstwie.

W najcięższych chwilach przeżywanych przez 2-gi Korpus, ochotniczką była kolega, siostra, opiekunka i matka żołnierza.

Koncząc swe przemówienie Prelegent oświadczył zebranym, że po powrocie do wojska będzie zmuszony podzielić się z żołnierzami 2-go Korpusu w szeregu pogadanki wraz z nimi, jakie odniósł z życia uchodźców w osiedlu i wypowiedzieć o tym życiu swe zdanie.

Zaznaczył, że aczkolwiek Polacy mają opinie złych organizatorów, to jednak organizacja osiedla Koja zaprzecza temu twierdzeniu. Został mile zdziwiony przejawami życia społecznego, pracą, szkolnictwem, akcją gospodarczą i kulturalno oświatową, podjętą przez Samorząd i Administrację osiedla. Ujemne cechy osiedla sprzeczają się do warunków, niezależnych od administracji i społeczeństwa, a są to klimat tropikalny Afryki Wschodniej i niepewność jutra w związku z sytuacją polityczną ogólnoswiatową.

Serdeczny nastrój wytworzony przez prelegenta, zakończyły okrzyki holdownicze uchodźców na cześć Generała Andersa i 2-go Korpusu, przemówienie o łączności uchodźców z Korpusem, wygłoszone przez jedną z uchodźczyń i odspiewanie "Roty" Konopnickiej.

(Inz. T. Zemoytel.)

Kidugala

Osiedle nasze staje zawsze do apelu niosąc pomoc Rodakom, przebywającym w obozach na terenie Niemiec. Ostatnio przystąpiono do zorganizowania zbioru na tych Polaków, którzy zwol-

KRONIKA HARCERSKA

Harcerstwo Polskie na emigracji rozwija się zwiolowo. Powstały Chorągwie harcerskie we wszystkich krajach okupacji anglosaskiej w Europie. Poza Harcerstwem we Francji, istnieją ośrodki harcerskie w Niemczech, Austrii, Belgii, Hollandii, Danii, i Italii. Poniżej podajemy garść szczegółów z tych terenów.

BELGIA. Harcerstwo w Belgii rozpoczęło wydawanie nowego pisma harcerskiego pod tytułem "Bedz Gotow", które wychodzi w Brukseli. Komendant Harcerzy tak pisze w numerze pierwszym tego pisma: "Słowa tu drukowane będą słowami rady, otuchy, nadziei, będą wskazówkami w trudnych chwilach. Naszym celem naczelnym jest wychowanie młodego pokolenia Polaków w zbrojowym moralnym i fizycznym. Realizacja celu naszego to usunięcie chwastu z ciał. Harcerza musi każdy poznać po jego codziennym życiu."

W chwili obecnej na terenie Belgii jest 600 harcerzy, zgrupowanych w 20 drużynach i gromadach zuchowych i 400 harcerki. W miastach uniwersyteckich organizuje się kregi akademickie. W przydzielonym harcerstwu lokalu w Brukseli harcerki-studentki zorganizowały kuchnię, która wydaje dziennie 100 obiadów.

FRANCJA. Z.H.P. we Francji zorganizowany jest w pięciu okregach; Francja Polnocna, Wschodnia, Paryż, Lyon i Tuluza. W tych pięciu okregach zorganizowano około 8000 młodzieży harcerskiej. Wkład Harcerstwa polskiego we Francji do wysiłku zbrojnego Narodu w tej wojnie wyraża się cyfrą 1000 starszych harcerzy i instruktorów, którzy znaleźli się w wojsku. W okresie lata ub. roku prócz 20 odpraw Komend zorganizowano 4 zloty lokalne z ogólną liczbą 2500 uczestników. Poważna ilość kierowników pracy przeszkolono w Ośrodku harcerskim w La Chapele en Serval pod Paryżem. Komenda Główna Z.H.P. we Francji zmierza do oparcia pracy na największej samowystarczalności finansowej Organizacji. Szkolenie kadr instruktorów winno być oparte o własny ośrodek szkoleniowy. W roku ubiegłym odbyło się 28

kursów różnego typu. Łącznie z obozami i koloniami około 1200 młodzieży harcerskiej brało udział w akcji letniej.

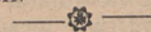
DANIA. Dnia 20 lutego br. drużyny harcerki harcerzy z m. Skodsborg były gośćmi III Dywizji Skautów Dąńskich w Kopenhadze. Przy wspólnym ognisku popisywały się zespoły dąńskie i polskie. Szczególny zachwyt wywołał u Dąńczyków odtanczony przez nasz zespół krakowiak. Przy Komendzie Z.H.P. w Danii utworzono "Harcerski Klub Filatelistyczny". Oto jego adres: "Hm. Wł. Godłowski, Fredesgade 15, Nykobing Fl. Denmark". Na zaproszenie skautów dąńskich delegacja polskich drużyn harcerskich wzięła udział w uroczystości 35-lecia KFUM.

Drużyny harcerskie z Skodsborga i zastępy z Koge zaproszone przez I Absalen Devison skautów dąńskich brały udział w święcie Chrystusa-Króla. W czasie uroczystości harcerze polscy wraz ze skautami dąńskimi przystępowali wspólnie do Stołu Pńskiego.

NIEMCY. W Gardesheim odbył się tygodniowy kurs dla zastępów, w którym uczestniczyło 40 harcerzy. Niedawno powstała drużyna im. T. Kosciuszki w

tamtejszym obozie otrzymała od pewnego skautmistrza angielskiego oficera armii brytyjskiej: 20 namiotów, materiał na mundury i obuwie dla całej drużyny. Dla drużyn harcerskich w Ovelgenne został zorganizowany 3-tygodniowy kurs kierowców samochodowych. W obozie w Wolterdingen odbyło się poświęcenie sztandaru Hufca Harcerki Ojcem chrześcijańskim był dyr. UNRA'y Bartus. Uroczystość zakończono ogniskiem harcerskim.

SZWECJA. Powstało szereg drużyn głównie harcerki. Trzeba zresztą wiedzieć, że z samego obozu koncentracyjnego w Ravensbrück pszybyło 100 harcerki, które tam od 1942 roku tworzyły drużyny "Murow" pod kierownictwem drużynowej hm. Józefy Kantor. Drużyna ta ocalała z Powstania Warszawskiego standard i przewiozła ze sobą do Szwecji. Mieszane kregi starszoharcerskie istnieją w Sztokholmie, Vrikstad, Jonkoping, Siphult, Tranas, Doverstop, Furhult. W programach pracy położono specjalny nacisk na kontakt ze skautingiem szwedzkim, jak również pielegnowanie kontaktu ze starszym społeczeństwem. Zorganizowano trzy audycje radiowe oraz szereg zespołów śpiewających.

Listy do odebrania w Dal. P.C.K. w Nairobi dla:

Lech Antoni Latawiec Helena,
Leduchowski Jan, Lewkowicz

Abram, Liszewska Jozefa Łukaszewicz Zofia, Luniewska Rozalia.

Z Osiedli

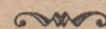
(Dok. ze str. 11-ej)

nienie z niemieckich obozów koncentracyjnych tak bardzo tej pomocy potrzebują. W tym celu przygotowano i zorganizowano festyn, który odbył się 17. II br. a dochód przeznaczono na wyżej wspomniany cel.

Komitet organizacyjny i wykonawczy tej imprezy powołał do życia komisję finansowo kontrolną, szacunkową, dział propagandy i dział techniczny. Na urozmaicony program złożyło się szereg pomysłów atrakcji jak: strzelanie do tarczy, loteria amerykańska i fantowa, ruletka, poczta francuska, rzuty do czekoladek, "wedka", kolo szczęścia i biegi w workach. Umundurowane harcerki sprzedawały znaczki. Polska spółdzielnia w Kidugali dostarczyła fantów wartości 640 Shs. Wy-

soki dochód jaki wpłynął z "Dnia Niesienia pomocy Polakom Zwolnionym z Obozów Koncentracyjnych w Niemczech" świadczy wymownie o obywatelskim wyrobieniu mieszkańców Kidugali, którzy nie tylko zasilili kasy pieniędźmi plynacymi z ich oszczędności, ale w zrozumieniu szlachetnych intencji organizatorów, przyczynili się również swą pracą. Czysty dochód przyniósł sumę 2219 Shs. Na sumę tę złożyły się następujące pozycje: 1) Loteria fantowa Shs. 1006.55 ct. 2) Zbiórka uliczna Shs. 145.80 ct. 3) Bufet Shs. 200 - 4) Sekcja rozrywkowa Shs. 397.55 ct. 5) Dątki dobroczynne Shs. 442.- Razem 2212 Shs.-

(Maria Huszczaniecka Perschke)

DRUKARNIA: "Colonial Printing Works. Nairobi"

Wydawca: "Polski Fundusz Prasowy." Redakcja i Administracja: Nairobi. p. o. Box 1939